

ikke vilde være lykkelig i almindelig Forstand. Han følte, at naar han længtes hjem til Rimalt, saa var det ikke alene Inger og Børnene eller Hjemmets Fred, som drog ham. Den usynlige, spøgelseagtige Haand, der havde villet holde ham tilbage fra denne Rejse — og som var den samme, der gennem hele hans Liv havde grebet ind i alle afgørende Øjeblikke for at lede hans Skridt, — det var hans instinktmæssige Fornemmelse af, at det var i Ensomheden, hos Savnet og Smerten, hans Sjæl havde hjemme.

»Bespis mig med Taarebrød og giv mig bredfuldt Maal af Taarer at drikke.«

Nu forstod han den paa eengang dragende og ængstende Magt, saadanne underlige Ord kunde have over ham. Den store Lykke, han i Blinde havde søgt, det var den store Lidelse, det var hint vilde, ulægelige Savn, som hans fordums Lærer, Pastor Fjaltring, saa ofte havde prist for ham som Guddommens sande Naadesbevisning.

Han løftede endelig Hovedet, — og det var med en Fornemmelse af at vaagne af et Mareridt, at han saae udover den solbeskinnede Plads med dens brogede Liv af Vogne og Fodgængere. Lidt efter rejste han sig og gik gennem Smaagaderne hjem til sit Hotel ved Vestervold. Men da han naaede Porten, vilde han ikke derind. Han gik videre, skraaede over Gaden og søgte ind i Ørstedsparken, hvor han plejede at gaa om Mor-